

KIRJE A. M. GORKILLE

Kallis Aleksei Maksimovitsh!

Monen monet anteeksipyynnöt ja pyyntö, ettette toruisi minua myöhäisestä (liian myöhäisestä!) vastauksesta. Olen ollut mahdottomuuteen saakka ylikuormitettu. Sitä paitsi olen vähän sairastellut. Se ei tietenkään voi olla puolustuksenani. Mutta se voi jotain selittää.

1) Ilman itsekritiikkiä me emme voi tulla toimeen. Emme mitenkään, Aleksei Maksimovitsh. Ilman sitä meillä olisi lamaanus, koneiston rappeutuminen, byrokratismin kasvu ja työväenluokan luovan aloitteellisuuden murtuminen väistämätöntä. Itsekritiikki antaa tietysti aineistoa vihollisille. Siinä Te olette aivan oikeassa. Mutta se antaa myös aineistoa (ja sysäyksen) meidän etenemisellemme, työtätekevien rakennustarmon kehittämiseksi, kilpailun kehittämiseksi, iskuprikaateille j.n.e. Myönteinen puoli korvaa ja korvaa ylittäen kielteisen.

Mahdollista on, että meidän lehdistömme työntää puutteellisuksiamme liian paljon etualalle ja toisinaan (tahtomattaan) asettaa niitä näytteillekin. Se on mahdollista ja todennäköistäkin. Ja se on tietysti

paha. Siksi Te vaaditte, että meidän saavutuksillemme pitäisi antaa yhtä suuri (minä sanoisin: suurempi) tila kuin puutteellisuksillemme. Ja siinä Te olette tietysti oikeassa. Tämän epäkohdan me poistamme ehdottomasti ja viivyttelämättä. Siitä voitte olla varma.

2) Nuoriso meillä on erilaista. On vaikertelijoita, väsyneitä ja toivottomuuteen langenneita (kuten Zenin). On reippaita, elämänhaluisia, joilla on luja tahto ja lannistamaton pyrkimys voittoon. Ei voi olla niin, että nyt, jolloin me katkomme vanhoja suhteita elämässä ja rakennamme uusia, jolloin totunnaisia teitä ja polkuja hajoitetaan ja raivataan uusia, joihin ei ole vielä totuttu, jolloin kokonaisia yltäkylläisyydessä eläneitä väestöryhmiä joutuu pois raiteiltaan ja poistuu riveistä vapauttaen tien miljoonille ennen poljetuille ja vainotuille ihmisille,— ei voi olla niin, että nuoriso olisi meille myötämielisten ihmisten yhdenlaatuinen joukko, ettei siinä olisi kerrostumista, jakaantumista. Ensinnäkin, nuorison joukossa on rikkaanpuoleisten vanhempien poikia. Toiseksi, jos otetaan vaikka omakin (yhteiskunnallisen asemansa puolesta) nuoriso, niin ei siinäkään jokaisella riitä hermoja, voimia, luonteenlujuutta ja ymmärtämystä käsittää vanhan valtavaa murtamista ja uuden kuumeista rakentamista asiaankuuluvaksi ja siis toivottavaksi tilaksi, joka sitä paitsi on hyvin vähän sen „yleisen hyvinvoinnin“ paratiisi-idyllin kaltainen, jonka pitäisi antaa mahdollisuus „levähtää“ ja „nauttia onnesta“. Ymmärrettävää on, että tällaisessa „päättahuimaavassa hyörinässä“ meillä ei voi olla olematta väsyneitä, murtuneita, loppuunkuluneita, epätoivoon joutuneita,

syryään vetäytyviä ja vihdoin — vihollisten leiriin siirtyviä. Vallankumouksen kiertämättömiä „kulunkeja“.

Tärkeintä on nyt se, että nuorisolle eivät anna sävyä vaikertelijat, vaan meidän taisteluintoiset nuorisoliittolaisemme, jotka ovat ytimenä uudelle, suurlukuiselle bolshevikkiheimolle — kapitalismin murskaajille, sosialismin rakentajille, kaikkien sorrettujen ja orjuutettujen vapauttajille. Siinä on meidän voimamme. Siinä on myös voittomme tae.

3) Tämä ei tietenkään merkitse, etteikö meidän pitäisi pyrkiä supistamaan voivottelijoiden, vaiker-telijoiden, epäilijöiden j.n.e. lukumäärää järjestetyn aatteellisen (ja kaiken muunlaisenkin) vaikutuksen avulla. Päinvastoin, puolueemme, kulttuurijärjestö-jemme, lehdistömme ja Neuvostojemme eräs tärkeimpiä tehtäviä on siinä, että järjestetään tämä vaikut-taminen ja päästään siinä vakaviin tuloksiin. Siksi me (meidän ystävämme) hyväksymme täydellisesti Teidän ehdotuksenne:

a) perustaa aikakauslehti „Za rubezhom“²³,

b) julkaista joukko yleistajuisia kokoelmia „Kansalaissodasta“ ottaen tähän työhön mukaan A. Tolstoin ja muita kaunokirjallisuuden mestareita.

Tähän on vain lisättävä, että ainoatakaan näistä toimenpiteistä me emme voi antaa Radekin tai jonkun hänen ystävänsä johtoon. Kysymys ei ole Radekin hyvistä aikeista tai hänen tunnollisuudestaan. Kysymys on ryhmäkuntalaisen taistelun logiikasta, josta (s.o. taistelusta) hän ja hänen ystävänsä eivät ole täydellisesti luopuneet (on jäänyt eräitä tärkeitä erimielisyyksiä, jotka tulevat sysäämään heitä taisteluun).

Puolueemme historia (eikä vain meidän puolueemme historia) opettaa, että tosiasia-**n** logiikka on ihmisen aikomusten logiikkaa voimakkaampi. Varmempaa on, kun annamme johdon näiden toimenpiteiden toteuttamisessa poliittisesti lujille tovereille ja Radekin ja hänen ystäviään otamme mukaan avustajina. Siten on varmempaa.

4) Harkittuamme vakavasti kysymystä erikoisen „O voine“ nimisen aikakauslehden perustamisesta me tulimme johtopäätökseen, ettei nykyään ole syytä sellaisen aikakauslehden julkaisemiseen. Olemme sitä mieltä, että tarkoituksenmukaisempaa on käsitellä sodan kysymyksiä (tarkoit**an** imperialistista sotaa) jo olevissa poliittisissa aikakauslehdissä. Sitäkin suuremmalla syyllä, kun sodan kysymyksiä ei saa erottaa politiikan kysymyksistä, jonka ilmausta sota on.

Mitä tulee kertomuksiin sodasta, niin niitä pitää julkaista hyvin harkitsevaisesti. Kirjamarkkinoilla on paljon kaunokirjallisia kertomuksia, jotka kuvaavat sodan „kauhuja“ ja herättävät inhoa **kaikenlaista** sotaa (ei vain imperialistista, vaan myös kaikkea muutakin sotaa) kohtaan. Ne ovat porvarillis-pasifistisia kertomuksia, joilla ei ole suurta arvoa. Me tarvitsemme sellaisia kertomuksia, jotka johtavat lukijan imperialistisen sodan kauhuista tällaisia sotia järjestävien imperialististen hallitusten kukistamisen välttämättömyyteen. Sitä paitsi mehän emme ole **kaikenlaista** sotaa vastaan. Me vastustamme imperialistista sotaa vastavallankumouksellisena sotana. Mutta me kannatamme vapautussotaa, imperialisminvastaista sotaa, vallankumouksellista sotaa siitä huolimatta, että tällainen sota, kuten on tunnettua,

ei ole vapaa „verenvuodatuksen kauhuista“, vaan niitä on siinä jopa ylenpalttistikin.

Minusta näyttää, että sodan „kauhuja“ vastaan sotaretkelle suoriutuvan Voronskin kanta eroaa hyvin vähän porvarillisten pasifistien kannasta.

5) Te olette aivan oikeassa siinä, että meillä, meidän lehdistössämme, on uskonnonvastaisen propagandan kysymyksissä vallalla suuri sekamelska. Toisinaan tehdään yliluonnollisia tyhmyyksiä, jotka valavat vettä vihollisten myllyyn. Tällä alalla meillä on edessämme valtava työ. Mutta en ole vielä ehtinyt puhua Teidän ehdotuksistanne uskonnonvastaista propagandaa johtavien tovereiden kanssa. Kirjoitan siitä Teille seuraavalla kerralla.

6) Kamegulovin pyyntöä en voi täyttää. Ei ole aikaa! Ja sitä paitsi, mikä kriitikko minä olen, lempo minut vieköön!

Kaikki.

Puristan lujasti kättänne ja toivotan Teille terveyttä.

Kiitos terveisistä.

J. Stalin

Puhutaan, että tarvitsette lääkärin Venäjältä. Onko se totta? Nimenomaan kenet Te haluaisitte? Kirjoitakaa — lähetämme.

J. St.

Tammikuun 17 p:nä 1930

Julkaistaan ensi kertaa